

קח א ממי מיהא הנה
טומאה
הוא: אכלין
קב ב ממי שם פיי הנה
טו:
ק ג ממי שם סלקס מ:
קיא ד מיי פיי הנה
טו:
אסורי נזבח הנה
טו:

שיטה מקובצת

אן ומכלל האוכלי אתה
לאורווי בטומאת מת
אוציג: טן ביציאות
שבת משום גזרה שמה
יצברנו בקפוח: דלענין
אוסרו באכילה מנין:
טן ושני מדאורייתא לשרוף
עליה תרומה או קדש
אחר שבנג ביה הסידי
ומהדי ופרכי מכלל דהא
דפשיטא ליה וכו': טן שהן
דכן שאין מוטמאין. גיב
בפצת פירושים כ"י שאינם
טמאין וכו': טן לענין
לקדש וכו': טן לשיטת
מבני לא פריך דאמרי דם
כבשי דהכשרי דתשבו
הכשר מים כיון שהכל
משקה: טן וי"ל דהיי
פריך כיון דמדאורייתא לא
אשכחנ: טן ופרשטיק
דוכן דלמא כנו כנו כנו
האומר בקדושת דשמי
מאי בורות: טן ואין
לומר דלשמואל דהיי
לחושין ומבדילי מתוך
קרא מדנקט והעבירה
במה תיל דעיי העור
הבשר הוכשר ועיי ליה
ביש העור והורוב אל
כ"י ביש ר' הלכשר אבל ביש
שומר להכשר כ"ע מודו
היינו מחובות: טן וימה
מנן דאמא לרובת עציס
וכי וכו' ואת משקה בית
המטבחיים אמאי גיב עיי
תריס ובהים ק"ל גיב עיי:

ריבוי גרסות

א"ל ויסק לאיבי אמנא
כל אה קא שפניו ואמרת
לי עשאוהו כחכשר מים
דרכנו אמר לך ר' יודא ברי.
כלומר ר' יודא הביא לך
דאיה מוכשר לני ואמרת
ליה עשאוהו כחכשר מים
מדרבנן: א"ל אטו ריש
לקיש לתלות קא מיבעא
ליה. כלומר אטו מיבעי
ליה לר' שמעון בן לקיש
אי מוכשר מדרבנן דאם
נטמא דלא אוכלין לא
שורפין: כי קא מיבעיא ליה
לשורף. דאי נטמא ונגע
בו קדש שרדנו לשרוף:
ואלא דאיכבשר במשקי
בית מטבחיא. כלומר
באותן מים שפוחין אותו
בעור: והאמר ר' יוסי
משקי בית מטבחיא כו'
כלומר דלא גזרו (על
הכל) טומאה במשקה
בית מטבחיא בעורה
אלו הן משקה בית
מטבחיא הרט המים:
אלא דאיכבשר בחיבת
הקדש. כלומר מהא מפיך
ליה [דחיבת הקודש]
מדאורייתא והבשר אשר
יגע בכל

חד במת וחד בשרין וצריכי. וה"ה דהוה מני למימר חד צנזלה וחד
בשרין וצריכי צנזלה חמירא משרץ לענין משא ושרץ חמור
מנזלה דשעירו כעדשה אבל ק"ק צמת דמטמא טומאת ו' מנא
לן דעיי הכשר כיון דאיכא לאוקמי אידך קרא צנזלה ואומר הר"י

לאו למעוטי חיצה קדש. דלא הוה כהכשר מים ממש: וכי יומן מים
על זרע ונפל מנזלתם עליו וגו' (ויקרא יח) משמעו צנזלים
ואשמעינן דלא מטמא אוכל אלא כהכשר ומכל האוכל [שם] אתה אלא לחמיו
צנזלות מת ואע"ג דפרשטא שרצים כמדי אס אינו ענין להם מנהו
ענין לטומאת מת: ואפי' למימני
ציה ראשון ושני. דהא ממני בחולין
אוקימנא בשמעין קמייתא ו בחולין
ליכא משום איפסולי גופה לאיתסורי
הוא. ואפי' מניין והוא הדין למינת
הקדש צקדשים: מדרבנן. ולא שרפינן
עלה תרומה וקדשים אס נגעו בה:
שמי אומר וקדשים אס נגעו בה:
ליכא ליה במשקה היותא מהס דהא
לאיצוד אולי גורין לה צינזיות שנת
(שנת דף טו.) טשמה יצברנו צקופות
הוא. דהא צהאי משקה לא נחא
ליה: א"ל רב יוסף נאצי אמניא לך
אנא. לעיל למיפשת צעיר דריש לקיש
ולאומציה לר' אביו מהוכשר
בשמטיה: ואמרם לו דהאי הוכשר
מדרבנן הוא: ואמר לך ר' יודא.
מהצולר לגמ ושינת ליה נמי מדרבנן:
לרש לקיש נמי. למימני ציה ראשון
ושני מהא מדרבנן: [לגמא פשיטא
ליה. אי תלינן לן לא תלינן פשיטא ליה
לרש לקיש דלענין איתסורי צאכילה
מנינא ציה ראשון ושני מהא מדרבנן:
כי קמיציעא ליה נשורף. אי מנינא
ציה ראשון ושני מדאורייתא לשרוף
ויזרומה או קדש אחר שנגע בה:
ופרכין מלל. דהא פשיטא ליה
לרש לקיש לענין איפסולי גופיה דהו
הכשר מדאורייתא ושרפינן ליה
וצנוגע בו הוא דמפקא ליה: והבשר
אשר יגע. צקדשים כמדי: משקי
צי מטבחיא. צמים שרתלו צהן הכשר
צצית המטבחיים צעורה: לא דיון
צפסחים [טו.] א"ל גמא פשיטא לך
יעור: וכי יומן פרימא. להא
דרבי יוסי ציר מינא דלמר אין
מכשירין: דאם. משום דלמרין לאין
נשפך צמים: של צחי שלמים.
משום מרמי מילי נקט צחי שלמים
חדא דקרא צשלמים קאי ועוד דכיון
דצטר שלמים ועורן לצעלים טרח
צו להיות יפין ומעבירן צנהר סמוך
לשחיטתן שיהו נוחין להפשיט
דלמרין צפרק משילין פירות
(פ"ה דף טו.) משקין ושוחטין את
הצימות לאמרין התם לאורח
ארעא לאשקויי משום סירכא

משכא: טופה עליה. ונפול מן העור לצצר: והבשר
כל טהור וגו' (ויקרא יז) והאי והבשר ימירא הוא דהא רישיה דקרא
צצצר משמע: לרבוט עיסי וצנוה. לקבל טומאת אוכלין:
הבא נמי. כל קדשים שלא הוכשרו כגון צריד של מנחות. אלמנא חצית
הקדש דאורייתא ושורפין עליה וקמיציעא ליה לרש לקיש:
מאי
דמשכא: טופה עליה. ונפול מן העור לצצר: והבשר
כל טהור וגו' (ויקרא יז) והאי והבשר ימירא הוא דהא רישיה דקרא
צצצר משמע: לרבוט עיסי וצנוה. לקבל טומאת אוכלין:
הבא נמי. כל קדשים שלא הוכשרו כגון צריד של מנחות. אלמנא חצית
הקדש דאורייתא ושורפין עליה וקמיציעא ליה לרש לקיש:
מאי
דמשכא: טופה עליה. ונפול מן העור לצצר: והבשר
כל טהור וגו' (ויקרא יז) והאי והבשר ימירא הוא דהא רישיה דקרא
צצצר משמע: לרבוט עיסי וצנוה. לקבל טומאת אוכלין:
הבא נמי. כל קדשים שלא הוכשרו כגון צריד של מנחות. אלמנא חצית
הקדש דאורייתא ושורפין עליה וקמיציעא ליה לרש לקיש:
מאי

לאו למעוטי חיצה קדש. דלא הוה כהכשר מים ממש: וכי יומן מים
על זרע ונפל מנזלתם עליו וגו' (ויקרא יח) משמעו צנזלים
ואשמעינן דלא מטמא אוכל אלא כהכשר ומכל האוכל [שם] אתה אלא לחמיו
צנזלות מת ואע"ג דפרשטא שרצים כמדי אס אינו ענין להם מנהו
ענין לטומאת מת: ואפי' למימני
ציה ראשון ושני. דהא ממני בחולין
אוקימנא בשמעין קמייתא ו בחולין
ליכא משום איפסולי גופה לאיתסורי
הוא. ואפי' מניין והוא הדין למינת
הקדש צקדשים: מדרבנן. ולא שרפינן
עלה תרומה וקדשים אס נגעו בה:
שמי אומר וקדשים אס נגעו בה:
ליכא ליה במשקה היותא מהס דהא
לאיצוד אולי גורין לה צינזיות שנת
(שנת דף טו.) טשמה יצברנו צקופות
הוא. דהא צהאי משקה לא נחא
ליה: א"ל רב יוסף נאצי אמניא לך
אנא. לעיל למיפשת צעיר דריש לקיש
ולאומציה לר' אביו מהוכשר
בשמטיה: ואמרם לו דהאי הוכשר
מדרבנן הוא: ואמר לך ר' יודא.
מהצולר לגמ ושינת ליה נמי מדרבנן:
לרש לקיש נמי. למימני ציה ראשון
ושני מהא מדרבנן: [לגמא פשיטא
ליה. אי תלינן לן לא תלינן פשיטא ליה
לרש לקיש דלענין איתסורי צאכילה
מנינא ציה ראשון ושני מהא מדרבנן:
כי קמיציעא ליה נשורף. אי מנינא
ציה ראשון ושני מדאורייתא לשרוף
ויזרומה או קדש אחר שנגע בה:
ופרכין מלל. דהא פשיטא ליה
לרש לקיש לענין איפסולי גופיה דהו
הכשר מדאורייתא ושרפינן ליה
וצנוגע בו הוא דמפקא ליה: והבשר
אשר יגע. צקדשים כמדי: משקי
צי מטבחיא. צמים שרתלו צהן הכשר
צצית המטבחיים צעורה: לא דיון
צפסחים [טו.] א"ל גמא פשיטא לך
יעור: וכי יומן פרימא. להא
דרבי יוסי ציר מינא דלמר אין
מכשירין: דאם. משום דלמרין לאין
נשפך צמים: של צחי שלמים.
משום מרמי מילי נקט צחי שלמים
חדא דקרא צשלמים קאי ועוד דכיון
דצטר שלמים ועורן לצעלים טרח
צו להיות יפין ומעבירן צנהר סמוך
לשחיטתן שיהו נוחין להפשיט
דלמרין צפרק משילין פירות
(פ"ה דף טו.) משקין ושוחטין את
הצימות לאמרין התם לאורח
ארעא לאשקויי משום סירכא

לאו למעוטי חיצה קדש. דלא הוה כהכשר מים ממש: וכי יומן מים
על זרע ונפל מנזלתם עליו וגו' (ויקרא יח) משמעו צנזלים
ואשמעינן דלא מטמא אוכל אלא כהכשר ומכל האוכל [שם] אתה אלא לחמיו
צנזלות מת ואע"ג דפרשטא שרצים כמדי אס אינו ענין להם מנהו
ענין לטומאת מת: ואפי' למימני
ציה ראשון ושני. דהא ממני בחולין
אוקימנא בשמעין קמייתא ו בחולין
ליכא משום איפסולי גופה לאיתסורי
הוא. ואפי' מניין והוא הדין למינת
הקדש צקדשים: מדרבנן. ולא שרפינן
עלה תרומה וקדשים אס נגעו בה:
שמי אומר וקדשים אס נגעו בה:
ליכא ליה במשקה היותא מהס דהא
לאיצוד אולי גורין לה צינזיות שנת
(שנת דף טו.) טשמה יצברנו צקופות
הוא. דהא צהאי משקה לא נחא
ליה: א"ל רב יוסף נאצי אמניא לך
אנא. לעיל למיפשת צעיר דריש לקיש
ולאומציה לר' אביו מהוכשר
בשמטיה: ואמרם לו דהאי הוכשר
מדרבנן הוא: ואמר לך ר' יודא.
מהצולר לגמ ושינת ליה נמי מדרבנן:
לרש לקיש נמי. למימני ציה ראשון
ושני מהא מדרבנן: [לגמא פשיטא
ליה. אי תלינן לן לא תלינן פשיטא ליה
לרש לקיש דלענין איתסורי צאכילה
מנינא ציה ראשון ושני מהא מדרבנן:
כי קמיציעא ליה נשורף. אי מנינא
ציה ראשון ושני מדאורייתא לשרוף
ויזרומה או קדש אחר שנגע בה:
ופרכין מלל. דהא פשיטא ליה
לרש לקיש לענין איפסולי גופיה דהו
הכשר מדאורייתא ושרפינן ליה
וצנוגע בו הוא דמפקא ליה: והבשר
אשר יגע. צקדשים כמדי: משקי
צי מטבחיא. צמים שרתלו צהן הכשר
צצית המטבחיים צעורה: לא דיון
צפסחים [טו.] א"ל גמא פשיטא לך
יעור: וכי יומן פרימא. להא
דרבי יוסי ציר מינא דלמר אין
מכשירין: דאם. משום דלמרין לאין
נשפך צמים: של צחי שלמים.
משום מרמי מילי נקט צחי שלמים
חדא דקרא צשלמים קאי ועוד דכיון
דצטר שלמים ועורן לצעלים טרח
צו להיות יפין ומעבירן צנהר סמוך
לשחיטתן שיהו נוחין להפשיט
דלמרין צפרק משילין פירות
(פ"ה דף טו.) משקין ושוחטין את
הצימות לאמרין התם לאורח
ארעא לאשקויי משום סירכא

מוסף רש"י

הבשר לנת. לרענן צמת
ולפסות מהן אין (וי'
הבשר והפסד כל טהור
יאכל בשר. וקרא ו' ז'
לא האבננו על
הארץ והשפלת פמיה:
דבריה יב כר

הבשר לנת. לרענן צמת
ולפסות מהן אין (וי'
הבשר והפסד כל טהור
יאכל בשר. וקרא ו' ז'
לא האבננו על
הארץ והשפלת פמיה:
דבריה יב כר

הבשר לנת. לרענן צמת
ולפסות מהן אין (וי'
הבשר והפסד כל טהור
יאכל בשר. וקרא ו' ז'
לא האבננו על
הארץ והשפלת פמיה:
דבריה יב כר

הבשר לנת. לרענן צמת
ולפסות מהן אין (וי'
הבשר והפסד כל טהור
יאכל בשר. וקרא ו' ז'
לא האבננו על
הארץ והשפלת פמיה:
דבריה יב כר

הבשר לנת. לרענן צמת
ולפסות מהן אין (וי'
הבשר והפסד כל טהור
יאכל בשר. וקרא ו' ז'
לא האבננו על
הארץ והשפלת פמיה:
דבריה יב כר

הבשר לנת. לרענן צמת
ולפסות מהן אין (וי'
הבשר והפסד כל טהור
יאכל בשר. וקרא ו' ז'
לא האבננו על
הארץ והשפלת פמיה:
דבריה יב כר

הבשר לנת. לרענן צמת
ולפסות מהן אין (וי'
הבשר והפסד כל טהור
יאכל בשר. וקרא ו' ז'
לא האבננו על
הארץ והשפלת פמיה:
דבריה יב כר

הבשר לנת. לרענן צמת
ולפסות מהן אין (וי'
הבשר והפסד כל טהור
יאכל בשר. וקרא ו' ז'
לא האבננו על
הארץ והשפלת פמיה:
דבריה יב כר

6) גי' רש"י ורש"י רגן
מנאלג 3) [נקמן נח:]
4) [נקמן מב:] 4) זמחה ע.
[נקמן קב:] 5) דשמיית.
רש"י 1) וישני טוס' נקמן
קב. ד"ר טמ וכו'.

תורה אור הש"ס

1. דברו אל בני ישראל
לאמר זאת התורה אשר
תאכלו מפל הבקעה
אשר על הארץ.
ויקרא י"ב ב
2. לא תאכלו כל נבלה
לגר אשר בשעריך
תחנה ואכלה או קמר
לגריו כי עם קדוש אתה
לפי אלהיך לא תבשל
גיד נבלה אמה.
3. וכן ימות מן הבקעה
אשר היא לכם לאכלה
הנגזג בנבלתה יטמא עד
הערב: ויקרא י"א לט
4. ואנשי קדש תהיו לי
ויבשר בקעה טרפה לא
תאכלו לבלב שתשכח
שמות כל
אתה.
5. והלב נבלה והלב
טרפה וישנה לכל
מלאכה ואכל לא
תאכלה: ויקרא ז כד

הנהרות ה"ב"ח

8) חוב דה"ב מינה
וכי ומשני כי מיבעיא:

מוסקת רש"י

הבמה דקה שפשטה
ידה. אמר שמעיה, ולא
החזירה פסולה. אמר,
בדעתה מסוכנת היא ופיה
מומת עד שמפסקת וחס
לא פירסכה היא ממנה
קודם שחיה, וישנו
די דקה אינה אלא
היאלה נפשה, אכל נסה
פירסכה ולא כפשה
פירסכה ולא כפשה
פירסכה היא וכשה' ע"ז
10. זאת החיה, קרי
כיה חיה (דקטון ב"ב,
למאי הלכתא. ואלל לא
תאכלו למה לי דכמיה
חלבו טרפה, הא חלבו
כשה' נמי חיה, חלבו
וכל לא חלבו, אלא
החיה אמרה כי, והאי
ואכל לא תאכלוהו משום
דלא דגננה אהרינו
ואשמעינן דחול על איסור
חלב, אפי"ג דאיסור חלב
קדים משענה (דקטון ב"ב,
ומשום חלב לא תאכלוהו
דשפיה זמב פירעו טו
נבלה וטרפה לחייב את
האולנו משום חלב ומשום
נבלה ומשום טריפה, שלא
תחתי אן איסור נבלה
טרפה חלש על איסור חלב
שקדם לטעם וחבייה טו.)

מאי? לגופיה הוא דלמי לא אכל דלמי לא או דלמי לא? **בתנאי' עד שפירסכה**. דאי לא מפירסכה קיס לכו לרצנן דנטולה נשמטה קודם גמר שמיטתה דלמינין דגמרא (גמ'): **אס וניקה**. כדכך שההמות נופחות בגרונוס והדס קלות: **השוחט זניגה** ב. בהמה מסוכנת שזכירה פירסכו ולא ידע אי פירסכה: **ומחר השנים ומלא**. כולי בית שמיטת הלאר מלאים דס כשה' מפני שניקה: **וכמה ר"א**. דמכשר לה זניוקה אמרה ר"ש: **אחד כהמה דקה ואחד כהמה גסה**. זכירות פירסכו אס היא מסוכנת: **שפשטה ידה**. גמרא שמיטה: **ולא החזירה פסולה**. אס הימה מסוכנת לפי שאין זה פירסכו אלא כן דרכה בשעת אלת נפשה **אזל נסה לאו אורחה כהכי: גמ' מלאי** ופילו צפירסכו: **ומהדרין וממאי סופק** ז' אדעפסין **למיסרי** דבעי קרא למשריא: **לאו חיה היא**. ואפילו מפרסכת ומנא לן דשריא: **מדאמר רחמנא נבלה לא תאכל** וסתם נבלה מסוכנת הואי קודם מיתתה: **מגלל דקודם** קיות כי הוה מסוכנת שריא דאי יתיר מיתה אסירא מואת חיה לאחר מיתה מיבעיא מיתה מי שריא לה: **ופרכין דלמא היינו נבלה היינו מסוכנת**. וקודם מיתה משנתכנה קרי לה נבלה ואשמעינן רחמנא דקאי עלה ונבלה נמי דאי מואת לאו הנה מכלל עשה עשה: **מחיים לא איקרי נבלה**. והלכך למה לי לאוהורי עלה דנבלה שפיטא דאיסור מסוכנת להיכא אזיל: **דלמא לעולם היינו נבלה היינו מסוכנת**. כלומר לעולם כדקאמר דנבלה היינו בהמה שנתכנה ואסירא קודם מיתה ואפי"ה אינטרין קרא דאלו מחיים איסור מסוכנת עשה בעלמא הוא ואשמעינן קרא דלאחר מיתה קאי נמי בלאו **טרפה**. יוקב קיום של מוח (גמ'). או נחמכו רגליה (עו). מחוסרת היא: **ואי ס"ד מסוכנת**. ממתת חולי דלא מחסרה אסורה דרשנין שאינה חיה לא תאכל: **ממתת טרפות שחסרה היא: מיבעיא**. דהך טרפה נמי אינה חיה אלא מדאינטרין למיסק טרפה ש"מ מסוכנת ממתת טרפות דמיאנטרין אסורה אכל שאר מסוכנת שריא דלא דרשנין שאינה חיה לא תאכל: **ומלמא היינו טרפה היינו מסוכנת**. וצין מחסרה וצין לא מחסרה משעה שאינה חיה טרפה קרי לה דטרפה לשון מסוכנת היא כלומר קרובה למוט ואינטרין לעבור עליה בעשה דטרפה: **אס קן נבלה**. דאוקומא לעיל דמשום לעבור עליה בלאו נמי אנטרין: **ל"ל השאף מחיים**. כשהיא מסוכנת קרייה רחמנא טרפה וקאי עלה בלאו ועשה: **לאחר מיתה מיבעיא**. איסורא להיכא אזיל: **ודלמא היינו נבלה היינו טרפה היינו מסוכנת**. כלומר אפילו נבלה שמתה לאחר שנטרפה ונסתכנה מיתה מוקמת לה אפי"ה אינטרין ולמיסק עלה לאחר מיתה בשני לאוין לאו דנבלה ולא דטרפה ועשה דחיה אכול: **ואמר מר**. בצדס צפרק טעות העוף (דף עו). **למאי הלכתא**. כלומר היא ואכל לא תאכלוהו לא כריך דהא כמיב (ויקרא ז) כל חלב וכל דס לא תאכלו ומשום דנתנבלה או נטרפה מי אזיל ליה איסור חלב וממאי אנטרין אלא המורה אמרה דחייב משום שני לאוין משום לאו דחלב ומשום לאו דטרפה דלא תימא חין איסור חל על איסור:

השוחט פרק שני חולין

לו.

כי מהניא חיבת הקדש לפסולי גופיה. השתא מסקין דמדלוריימא קמיבעי ליה אכל מדרבנן מודו דמונין צו רלשון ושני וכן משמע נמי פרק הנמנות והנסכים (נמנות דף ק): **דקאמר נומר** ב עפרא בעלמא הוא אמאי מטמא תומאלא אורכין ומשני צמיבת הקדש תפשוט דבעי ר"ל כי ומשני 6)

קמיבעיא ליה דלוריימא כי אמרינן דרבנן והא דלמר צפ"ק דפסקים (דף כ.) גצי מטמט שנמאלת צנשר הצשר טמא האי צשר דלמכשר צמאי אי צמיבת הקדש אימר דמהני מיתת הקדש לפסולא דגופיה למימני ציה רלשון ושני מי מהני וכ"ה"ג תפשוט הא דבעי ר"ל כי הוה מצי לשנויי ב הא דר"ל מדלוריימא צעי אלא שפיר משני שס כגון שהעפירה צנשר ועוד משום דלרצ יוסף דלעיל צעי נמי מיניה מדרבנן וא"ת תפשוט דר"ל מדרי צי וסי צ"ר מינא דלמר מיתת צימ המצמצים אינו מכשר ואס מהני מיתת הקדש למימני ציה רלשון ושני מני"מ צצכשו וי"ל דנפקא מינה לעינן כמה דברים שחי מציאים צעורה וגם חולין היו מציאים לכולם עס הנמנות והצמיס כמי שחי נאלצים על הצנעו דלמר כהמון רצה (נמנות דף קא):

השוחט את המסוכנת. אפילו לשתמלה שרי וקט לשון ידענד משום דבעי למימני דעי שמפירסכ: **שאינה חיה לא האב"ב**. צריס אלו טרפות (לקמן דף גז). דריס מהאי קרא דטרפה אינה חיה ולייני עלה המסקנא דשמעתין דלא מימיקומא רחמנא:

השתא מחיים אסורה לאחר מיתה מיבעיא. השתא

קצר דקתס נבלה מסוכנת היא קודם מיתה ולהכי דייק שפיר דאי קודם מיתה אסורה פשיטא דמיתה לא שריא לה כדפירש בקינותרס ומיד הוה מצי למפרך דלמא אחי קרא נבלה דלא ח ח מנכ מסוכנת ומנא שעשאה גיסטרעל אלא דנטר עד סוף המסקנא אכל חין לפרש דאפילו אפשר נבלה שלא הימה מסוכנת מעיקרא מ"מ דייק דמדלמא רחמנא מסוכנת משום דקרובה למיתה כ"ש בהמה שמתה לגמרי דלע"ג דאסר רחמנא טרפה אפי"ה אינטרין לאסור נבלה משום דטרפה מיחסרה חין לפרש

קך דל"כ אמאי חו פריך צמקנא דלמא אחא קרא להך נבלה דלא אחא מנח מסוכנת מעיקרא כגון שעשאה גיסטרעל אלא פשיטא דאין זה קל וחומר דאיסור מסוכנת חמיר דחל מחיים דלמא צוצחים צפרק חטאת העוף (דף עו). דלא ילפינן נבלה מטרפה משום דחמירא דאסורה מחיים וא"ת למאי חו דפרריך אי אמרת נמי מסוכנת שריא מקצי אמאי אנטרין קרא לאסור נבלה הא אסורה מחיים משום איסור שאינה זכונה דרחמנא אמר וזמחת וזו לא נשחטה דמנ"מ אף לאחר שנתנבלה איכא עשה דשאינה זכונה כדמשמע צפרק כל שעה (פסקים דף נו). וצפ"ק דניזיר (דף ז). דרי"ש אומר האוכל נבלה ציוה"כ פטור משום דאין איסור חל על איסור חו ע"ל איסור והשתא כשנבלה ציוה"כ פטור משום דאין איסור חל על איסור יוה"כ עס שמתה פסקה איסור אצור מן החי אמאי לא חל איסור יוה"כ עס איסור נבלה צבת אחת אלא ודאי לעולם איכא איסור דשאינה זכונה ולהכי לא חייב עליה איסור יוה"כ דמחיים נמי הוה צה איסור זה ואמתי לא פקע חו לומר דהוה מצי למימר ולטעמך:

דלמא היינו נבלה היינו מסוכנת. חין חו לפרש כשהיא דצמון דהשתא צעי למימני דקודם מיתה משנתכנה קרי לה נבלה: **השתא מסוכנת דלא מחסרה אסורה טרפה מיבעיא**. וכ"ת אנטרין לטרפה דלא מחסרה כגון דיתיר כיון דכל יתר כנטול דמי הא נמי מיחסר ופולה נמי חשונה כמחסרה: **ודלמא היינו טרפה היינו מסוכנת**. יח הא פירושו כההיא דלעיל דהשתא צעי למימני דכל מסוכנת קרי לה טרפה דטרפה לשון מסוכנת כלומר קרובה למוט צין מיחסרה צין לא מיחסרה וק"ק דלעיל דפריך היינו נבלה היינו מסוכנת לא קאמר לעצור עליו צעשה ולא מעשה כדקאמר הכא: ומה

עין משפט נר מצויה

קרב א ב מי מ"ד מ"ל מכללות אסורות הל"ד (טו) סמג לאין קל טופש"י יו"ד סי' ס' ס' ס' ק"ב ג מ"ש ס"ו ה"ב: [ג]

שיטה מקובצת

6) יבא איסור נבלה ויהול על איסור חלב גיב עי' חו"ס כירותות דף כב ע"א: ב נופחות נפוחים לאחר שחיתה והוה מקלח: ג) השוחט בלילה כדאמרינן בפרקין דלעיל השוחט בלילה שחיתוהו כשרה בדיעבד אבל לתחלה לא חס"ד ומי"ד בהמה מסוכנת שצריכה פירסכו וכי: ד) וממאי חוסק אדעתך למיסרא דבעית קרא למשריה: ט) ואשמעינן לחמנו דקאי עלה נמי בלא דאי מואת חיה לאוי: ו) דקאמר נומר ופרה עפרא בעלמא הוא כי דבעי ר"ל וכי ומשני כי קא מיבעי ליה דלוריימא כי: ז) ה"מ לשנויי דריש לקיש: ח) ולמא אחא קרא לנבלה דלא אחא מנח מסוכנת קודם מיתה כגון שעשאה גיסטרעל: ט) דא"כ מאי פריך במסקנא דלמא אחא קרא להך נבלה דלא אחא מסוכנת מעיקרא: י) משום דאין איסור חל על איסור ומשמע אפי"ה כו. וגיב רש"י כירותות דף כב ע"א ע"ש: יא) אין פירושו כההיא דבסמ"ק: יב) ואי פירושו כההיא דלעיל:

רבינו גרשום

טמא לא יאכל אלא מטמא כו טהור יאכל בשר כל כלומר לרבות עצים ולבונה כו"ב דמקבלין טמא. כלומר עצים של מערכה: ומאי חוסק אדעתך דאסירא. כלומר מיתה חלבה ומאי חוסק אדעתך דאסירא: זאת החיה אשר תאכלו למה אמרת מאי חוסק אדעתך דאסירא דחייב את החיה אשר תאכלו כו: ומחיים בעשה. כלומר חיה אכול [שאינה חיה לא תאכל] טרפה מיבעיא: כלומר דמחסרה כגון ניטל חס"ד חו ניטלי חכילות ניטל דיי וחלל שלה: ולעבור עליו בעשה ולא תעשה. כלומר בעשה חיה אכול לא תעשה וברש כשהו טרפה לא תאכלו:

6) הדבר צ"ע דהא בעל המעול או דעלל הלכות מן הערה דכמה ונראה דר"ס הוא וי"ל יטעל הכד ולא נשמתי היינו טמא או שיעטל צממת הנדנין ניטל חו יוה"כ:

השוחרט פרק שני חולין

קיד א מיי פכ"א טה"ל
אמרי ציהא ה"ל פא
סגנ לאין קב טוש"ע
א"ה"ע פ"י כב סעיף ג:
קט"ו ב מ"י פ"ד טה"ל
מלכות אטויות
ה"ג"כ סגנ לאין ק"ל
טוש"ע י"ד פ"ח סעיף ג:
קט"ו ג ד מ"י שם ה"ג"ג
סגנ שם טוש"ע
י"ד שם סעיף ג:

תורה אור השלם

1. והחלב נבלה חלב
טוה"ט א"ח יעשה לכל
מלאכה ואכל לא
תאכלהו: וקראו כ"ר
2. אמר אה"א אדני
אלהים הנה נפשי לא
מטוה א"ח ובלה וטוה"ט
לא אכלתי מעורו ועד
עתה ולא בא בפ"י אשר
פגול: יחזקאל ד י"ד

רבינו גרשום

ואבא אמרנא מחיים אתו
איסור טרפה זכר. כלומר
מסוכנת מחיים דהיינו
טוה"ט א"ח יעשה טרפה
וחיל על איסור חלב
מסוכנת לאחר מיתה
דהיינו נבלה מיבעיא: אלא
מכתוב דחמנא נבלה זכר.
כלומר מדאצטריך רחמנ'
למכתב נבלה דלאחר
מיתה מכלל טרפה לאו
היינו מסוכנת: ה"ח נמי
אי אפטר דלאו איתא
מסוכנת זכר. ורבינו אימא
לך דאי טוה"ט היינו
מסוכנת לא הוה אצטריך
למכתב נבלה דלאחר
מיתה כדארבעין לעיל:
זו שאין חלבה חלוק
מבשרה דהיינו אסור.
חלב ויבשר: ויש לך אחת
שחלבה חלוק מבשרה.
כלומר שחלבה אסור
טמא והבשר מותר: כ"ס
כ"ס זו היא מסוכנת
שאר כ"ס כ"ס מותר
שכ"ס מותר: שהורה בה
חכם. כלומר שצריך חכם
להורות בה (חכם) שלא
יהי בה שום ספקא
לאסור: שלא הורמו
מגותיה הורו והלכות
הוקיעה: אפי' אובלת
בקעיות. כלומר אפי'
אובלת חתיכות של עץ
אם אינה עומדת אסורה:

וזה מחיים אתי איסור טרפה וחייא איסור חלב. פ"י פקדונט
והנה מחיים דאיסור מסוכנת אינו אלא מממת קירוב מיתה
חל על איסור חלב נבלה גופה מיבעיא ומדאצטריך לאשמועינן
נבלה מכלל דמסוכנת לאו טרפה מקרי ואצטריך לאשמועינן
נבלה דלמיתא מכת מסוכנת ולא אמיתא
מכת טרפה שלא נטרפה קודם לכן
דמחול דאיסור חלב ומק"ו טרפה
לא אמיתא דטעמא דטרפה לאו משום
קירוב מיתה הוא אלא משום חסרון
כדמלכרין למתווייהו צנזמים בפרק
טחטא העוף (דף ע"ג.) וקשה לפירושו
דלמיתא לא ילפינן שפיר שיחול איסור
נבלה על איסור חלב מק"ו טרפה
דאי משום דטרפה מחסרה נבלה
נמי כיון דמיתה אין לך חסרון גדול
מזה ועוד מלי פריך בנה הכי ודלמא
איצטריך קרא נבלה דלא אמיתא מכת
מסוכנת ה"היא נמי אמיתא מק"ו
ב"ז לעיל וע"ק נהי נמי דמסוכנת לא
הוי נבלה דטרפה מ"מ מתקם דעשה
דמקרא דזאת המיה דמשמע שאינה
מיה לא מיחול מיתוהו זכר י"ל אי הוה
מוקמא קרא דזאת המיה דמסוכנת
לאוסרה הוה מתקמ' (י"ז) ליה נמי
לאקומי דה לאו טרפה (י"ז) וכי היכי
דעשה דזאת המיה ממוקמא בתרווייהו
דמיתוהו מיקרו אינה מיה ה"נ לאו
טרפה ממוקמא בתרווייהו וא"כ נבלה
י"ז דמתי דחל על איסור חלב ל"ל
ו"ר"מ מפרש דה"ק ומה טרפה דמחיים
לא מטמא חיל על איסור חלב נבלה
דלאחר מיתה י"ז מטמא מיבעיא וליכא
למיפקן דפרין בפרק טחטא העוף
(ג"ז ס"ט) דטרפה חמורה דחיל איסורה
מחיים דהתם קאמר לפי המסקנא
דהכא דמסוכנת שריא אכל למיתא
דבעי למימר השתא דאיסור נבלה
נמי מתחיל איסור שלה מחיים דא"כ
שלא היתה מסוכנת ומסוכנת אסורה
מעטע נבלה מממת קירוב מיתה
ופילוי אס נאמר שלא י"ז מסוכנת
אלא איסור עשה לא שייך למיפקן
מה לטרפה שכן מחיים נבלה כיון
דמ"מ איסור נבלה מחיים שפיר הוה
דעינן לה שיחול על איסור חלב
דמ"מ איסור חלב השתא דמסוכנת
שריא שייך למיפקן מה לטרפה
שכן חל איסור שלה מחיים תאמר

אי פ"ד טרפה היינו מסוכנת (לפוס רחמנא חלב נבלה יעשה לכל
מלאכה. לאשמועינן דלא מטמא חלב משום נבלה ולשמוק מאזהרת
אחילמו ונבלה טרפה מסוכנת לחודא לכחוד לא תאכלוהו לאשמועינן
דחיל איסור מסוכנת איסור חלב ואנא דיענא דכ"ש דכי מיתא
חלב נמי איסור נבלה וחיל עליה:
ומה מחיים. דאיסור מסוכנת אינו
אלא מממת קירוב מיתה ואמי וחיל
איסור חלב נבלה גופה מיבעיא:
אלא. מדאצטריך לאשמועינן נבלה ב
דאיסור נבלה חיל איסור חלב: **מכלל**
דמסוכנת לאו טרפה מקרי. ואצטריך
לאשמועינן צדק נבלה דלמיתא מכת
מסוכנת ולא אמיתא מכת טרפה שלא
נטרפה קודם לכן דמחול דאיסור
חלב. ומק"ו טרפה דלמיתא ומה
מחיים כ"ו לא מצינן למילף גבי
נבלה דאיסור נבלה חיל איסור חלב
דטעמא דטרפה לאו משום קירוב
מיתה הוא אלא משום חסרון
כדמלכרין למתווייהו צנזמים בפרק
טחטא העוף (דף ע"ג.) **ז' כגון עשאה**
גיטרא. הי"ה עדין דמכרסת דלאמר
צ"פ"ק (לעיל דף כ"ה). עשאה גיטרא
נבלה דזו לא נסתכנה קודם נבלתה
ואצטריך לאשמועינן דמחול איסור
נבלה דאיסור חלב: **עשאה גיטרא.**
מכתה לשנים לרחה: **א"כ.** דמסוכנת
אסורה: **נימא קרא חלב נבלה וטרפה**
וגו'. ולאשמועינן דלמי איסור נבלה
וטריפה וחיל איסור חלב ל"ל למכתב
וחלב טרפה למיירשיה איתר ונמימר
דטרפה הוא דקאמינא לך דהיא וחלבה
אסורים (ז' וכדמורנא לך דחיל
איסור טרפה אחלב אלמנא שני איסורים
יש זה אכל יש לך אחרת שהיא
קרינה למיתה כ"ו ואין זה אלא
איסור חלב לד"ו: **שחלבה חלוק**
מבשרה. שריא רב חנינא בר שלמיא
דא"כ אמר א' דאפילו אוכלת בקעיות רמי בר
יהוקאל אמר אפילו אוכלת קורות מתני
הכי בפומבדיתא מתני הכי היכי דמאי
מסוכנת אמר רב יהודה אמר רב כל שמעמידין
אותה ואינה עומדת ואפילו אוכלת בקעיות
רמי בר יהוקאל אמר אפילו אוכלת קורות
אשכחניהו שמואל לתלמידי דרב אמר להו
מאי אמר רב במסוכנת אמרו ליה הכי אמר רב
גועה

למימר דא"כ מאי רבותיה: **שהורה זה חכם.** שגולד זה ספק והורן
לשאלו לנכס להמירו: **מסוסי.** הרוע והלחיים והקצה וואע"פ
שהוא היה כהן וצלה הרמה יכול לאכולה: **שריא.** מסוכנת: היינו
רבותיה. דאע"ג דשריא כיון דמאיסרה לא אכלתיה: **אפילו אוכלת**
בקעיות. שיש"ל לה כהן בשנייה דכיון דאינה עומדת מסוכנת היא:
עורמי צר יתוקאל. לא פליג אדרב יהודה אלא לטפויי אמת וכן רב
מינא: **בסורא מפני הכי.** כדאמר רב חנינא הוסיף אדרב יהודה אפילו
אוכלת בקעיות וצפונדיתא מתני דרב יהודה גופיה סיים זה הכי:
גועה

נבלה מכלל דמסוכנת שריא לגמרי והשתא פריך שפיר ודלמא איצטריך קרא למכתב
הש"ס מוכר מגו זה וכל ועוד דאיכא למיפקן דאיכא נמי מגו בטרפה דחיל נמי דאיסור שאינו זכור ולמ"ד בפרק גיד הנשה (למקן דף ק"ג).
נבלה בחייה לנצרים עומדת חיל נמי איסור טרפה דאיסור אכר מן החי ואיכא מגו ועוד אפילו כי אמרת דמסוכנת אסורה אכילתא ויכא מגו
נבלה לא שייך למילף מק"ו טרפה כיון דאיכא למיפקן מה לטרפה שכן אסורה מחיים דפרין צנזמים (דף ע"ג.) **שריא.** חורמו מתגותיה.
ואם תאמר לרבי יוחנן דלמיר לקמן בפרק הזרוע (דף ק"ג): האוכל מנהמה שלא הורמו מתגותיה כאילו אוכל נבלים מאי רבותיה
דיחוקאל אע"ג דיחוקאל כהן היה כהן עזמו צריך להפריש תרומות ומעשרות ואסור לאכול טבל ויש לומר דרבי יוחנן סבר כמ"ד שלא
אכל מנהמה שהורה זה חכם: **שריא.** הרחרתי ביום ב'ו'. ואם תאמר מאי רבותיה דיחוקאל והלא כל אדם נמי אסור כדאמר צ"ק דמסכת
ע"ו (דף כ'): וצפרק נערה שנחפתה (פסוה"ט דף מ"ו). ונשמרת מכל דבר רע שלא יהרר ביום כ'ו וי"ל דלפ"ה חשיב ליה רבותא
משום דלמירין בפרק ג"ט פסוה"ט (ב"ב דף קס"ד): שלשה דברים אדם ניול מהם בכל יום יהרר עזירה ולשון רע ועיון תפלה:
גועה

(א) זכרים ע"ג. (ב) לקמן מ"ד.
(ג) נשים: מילה מ"ה.
(ד) עין שריא.

הנהרות הב"ח

(א) תוב' ד"ה ומה וכו'
דכי היכי: (ב) בא"ד וחיל
על איסור חלב נבלה וכו'
למימר בטרפה:

הנהרות מהר"ב

רבינו גרשום
א' נבי' אפי' אומנא
בקעיות. ל"ב פ"י מחיות
של עץ כן פ"י טעון
ועד כק"ג: (ב) ת"ח
נמי מחיים וכו' הי"ה
נמי אמיתא מק"ו דכתיבנא
לעיל פ"ד וכו' מהרש"ל
מגה"דל' תמ"א ועל
קרקין דיונה ויונתא
למ"ש המו' לשל ד"ה
השתא מחיים וכו' וכל
מגה"דל' מנהיראל קמא
דיוקין:

שיטה מקובצת

א' שלא הורחו ביום
ובאמי לודי טוה"ט:
ב' והחלב טרפה
לחודא לכתוב: ג' אלא
מדאצטריך לאשמועינן
בבלה מכלל דמסוכנת:
ד' וכדמורנא לך. ג"ב
נ"א וכדאריסטו לה דחיל
וכי: ה' חלב לבדו ה"ס'
וה"ד שאין חלבה חלוק
מבשרה ששניהם אסורים
ה"ס' וה"ד יש לך אחת
שחלבה חלוק מבשרה
שאיסור וכו': ו' לפי
שמסוכנת היא נבלה
ממ"ז: ז' ואע"פ שהיא
היא כהן ובלא הרמה יכול
לאוכלה: ח' נרשם עליו ונ"ב
לא נמצא בס"י: ט' אפי'
אוכלת בקעיות שיש לה
חיות וכח בשניה שאוכלת
בקעיות עיני י"ל מממת
דחוק מיתה היא עושה
כן וכן דאית עובדת
מסוכנת היא: י' רמי בר
יהוקאל לא פליג אדרב
יהודה אלא לטפויי אמת
וכן רב חנינא נרשם עליו
וג"כ בס"י לא נמצא:
יא' אחיא מק"ו לפירושו:
יב' חלוק מסוכנת נמי
לאוקימו בה לאו טרפה
דכי היכי דעשה: יג' וא"כ
נבלה דכתב רחמנא דחל
על איסור חלב: יד' דלאחר
מיתה ומטמא מיבעיא
וילכא לטפרי: ט"ז שלא
יהא במסוכנת אלא איסור
צשה:

